

DEAD WITCH WALKING

boszorkányfutam

fine ●
selection

K I M H A R R I S O N

K I M H A R R I S O N

DEAD WITCH WALKING

b o s z o r k á n y f u t a m

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

A pasinak, akinek tetszett a kalapom.

ELSŐ

A SÖTÉT BEN ÁLLTAM EGY ELHAGYATOTT ÜZLET ELŐTT, a Vértőz-
dével átellenben. Feltűnés nélkül próbáltam magamra vissza-
ráncigálni a fekete bőrnadrágot, melynek a feneke mindig combkö-
zépig csúszott.

Ez szájalmas! Ennél jobbat érdemelnék!, gondoltam, miközben az
esőtől elnéptelenedett utcát figyeltem.

Akkoriban hivatalos munkaidőm nagy részét azzal töltöttem, hogy
engedély nélkül praktizáló vagy fekete mágiát űző boszorkányokat
üldöztem és tartóztattam le. Mert hát ki más tudna gyorsabban le-
kapcsolni egy boszorkányt, mint egy másik boszorkány? De az ut-
cák most csendesebbek voltak a szokottnál. Mindenki, aki csak tu-
dott, a rendes évi kongresszuson gyülekezett a nyugati parton, míg
én pitiáner bűnözők után koslatva játszottam a lecsúszott fejevadá-
szok gyöngyét. Ha nem lett volna a Helyzet, nem itt tartanék, és ro-
hadhatna az esőben más.

– Ámítsd csak magad! – suttoztam, és feljebb húztam a táskám
pántját a vállamon. Volt már egy hónapja is, hogy utoljára boszor-
kányra állítottak. Persze, ha őszinte vagyok magamhoz, be kell lás-
sam, hogy szívfacsaró mellőzőtségemnek megvolt az oka. Aláírom,

hogy a polgármester fiát vérfarkasnak nézni és megbilincselve be-
vinni tényleg nem jó húzás. Főleg, hogy a telihold is fent pislogott
a csillagos égen.

Egy gondosan polírozott autó bukkant fel a sarkon, kasznija fe-
ketének tűnt a halkán zümmögő utcai higanygőzlámpák fényében.

Most került meg harmadszor a tömböt. Elfintorodtam, ahogy
lassítva közeledett.

– Basszus – mormogtam. – Választhattam volna sötétebb kapu-
aljat is...

– Rachel! Ez azt hixi, hogy kurva vagy... – kuncogott fülembé
Jenks, a társam. – Én előre xóltam, hogy ez a kis piros top túl riban-
cos lex...

– Mondták már neked, Jenks, hogy bűzlik a szád, mint egy részeg
denevéré? – sziszegtem a fogam között.

A pixi és én idegesítő testközelen teljesítettünk ma szolgálatot.
Jenks a jobb oldali hatalmas, kerek, csingilingi fülbevalómon csü-
csült. Az agyamra ment már a sok nyakamat birizgáló, himbálózó
bizbasz – de leginkább az, amelyiknek be nem állt a szája. Jenks egy
hencegő kis takonypóc volt, de a szimatára nem lehetett panasz. Rá-
adásul a békaincidens óta nem is nagyon akartak kirendelni mellém
senkit az állambiztonsági sprite-állományból. Pedig megesküdtem
volna, hogy a sprite-ok túl nagyok ahhoz, hogy beférjenek egy bé-
ka szájába, és vacsora gyanánt lecsússzanak a torkán. Hát az enyém
lecsúszott!

Ahogy a kocsi lefékezett a vizes aszfalton, lassan a járdaszegély
felé indultam. Az elektromos ablakemelő bűgva működésbe lépett.
A fűstszerű üveg leereszkedett, az ablakhoz hajoltam, és legbájosabb
mosolyom kíséretében felvillantottam a jelvényemet. Mr. Prütyköl-
nék elsápadt, és a gázba taposott.

– Csak egy tripper – állapítottam meg lekicsinylően.

Akarom mondani: ember, javítottam ki magamban, bűnbánó képpel. Mert annak ellenére, hogy az olyan kifejezések, mint a „tripper”, „csicska”, „piskóta”, „mirelit” és „snackysnack” – Lucky Luke után szabadon – igen találóak voltak az emberi nemre, politikailag természetesen helytelenítették a használatukat. Mellesleg, ezt a szerencsétlent, aki éjjel kurvák után kajtat itt, az Üregben, joggal lehetett volna inkább hülyének nevezni. Halott hülyének.

Közben az utca másik oldalán böszülten szentségelt pár sarkanygal, akiknek épp a törzshelyén dekkoltam, mi több, a szemük látára ugrasztottam el egy jónak ígérkező fuvert. Nem voltak oda értem. Intettem nekik, mire a legmagasabb egy „Nyald ki!”-t gesztikulált felém, majd hangos trécselésbe kezdett tagbaszakadt stricijével. Messziről láttam, hogy a lányok között szájról szájra jár az összerúzszott füves cigi, de takarásba húzódtam. Kisebb gondom is nagyobb volt most ennél.

Az épület hideg falának támaszkodva egy darabig a fékező autók hátsó lámpáinak fel-felvillanó piros fényébe bámultam, aztán homlokráncolva végignéztam magamon. Elég magas nő vagyok – úgy 180 centi –, de mégsem olyan colos, mint a szemközti villanyoszlop alatt strihelő prosti. A sminkem is visszafogottabb volt az övénel, és mi tagadás, keskeny csípőmmel, lapos mellkasommal nem pont úgy festettem, mint egy szakmabeli.

Leginkább egy nyurga bakfislányra hasonlítottam. Sokáig a Tinidivatban vásároltam, ahonnan vihogó csitrik vonultak ki diadalittasan, első melltartójukkal a bevásárlószatyrukban. De hamar ráuntam a szívecskés és unikornisos bugyikra, pulóverekre, így új bolt után néztem. Ekkor találtam rá a koboldbutikokra, és attól kezdve oda jártam.

Felmenőim az ezernyolcszázas években érkeztek Írországból a jó öreg Egyesült Államokba. Családom minden nőtagja jellegzetes élénkvrös hajjal és zöld szemmel büszkélkedhetett. Nagypám szerint fűrtjeinkben a tüzes ír természet lobogott, tekintetünkben pedig az anyaföld mohos lankái derengtek. Szeplőimet egy bűbáj tüntette el az arcomról, amelyet apámtól kaptam ajándékba a tizenharmadik születésnapomra. Egy rózsaszín gyűrűbe rejtette az apró antiszeplő-amulettet. Sohasem hagytam el a házat nélküle.

Nagyot sóhajtottam, miközben megint visszahúztam a táskapántját a vállamra. A bőrnadrág, a piros magas szárú cipő és a spagettipántos top összeállítást csak bevetés esetén engedélyezte az IS öltözködési szabályzata. Én viszont gyakran megjelentem így az irodában is, csak azért, hogy a főnökömet bosszantsam. De éjjel, egy utcasarkon kolbászolni ebben a szerelésben valahogy már nem volt olyan vicces, mint a göré idegtől vrös fejét látni.

– Kurvára kurvának nézel ki...

Válaszra sem méltattam Jenkset, csak horkantottam egyet. Nem esett jól, de igaza volt. Minek a dráma? Túl korán volt még az éjszakai nyüzsgéshez, ráadásul az eső sem akart elállni. A társamat és a szemközti „hölgyeket” leszámítva senki sem volt a környéken. Már egy órája álltam itt lesben, de a gyanúsítottnak nyoma se volt. Visszaindultam a Vértőzde felé. Gondoltam, akár bent is várhatok. A dohányfüstben ücsörgő üzletasszony szerepe egyébként is jobban tetszett, mint az útszéli portékáé.

Mély lélegzetet vettem, és nagy gonddal megigazítottam vállig érő göndör hajam, de hagytam, hogy pár tincs az arcomba lógjon. Végül kiköptem a rágóm, és a kocsmá felé tipegtem. Az övemre erősített bilincsek lépteim ritmusában verdesték a csípőm. Nem csoda, hogy Mr. Prüttykölnék engem akart: nálam látott csak valamirevaló

munkaeszközt. Az acélkarikák ízléstelen kis játékszereknek tűntek, pedig nagyon is igaziak voltak – ahogy azt alkalmi viselőik tanúsíthatták. Persze nem olyan szituációban, amilyenben azt a miszter képzelte.

Ma azért küldtek az Üregbe, hogy nyakon csípjek egy koboldot, akit adócsalásért köröztek. Azon morfondíroztam magamban, hogy süllyedhetek-e még ennél is mélyebbre. Ezt a kis rohadékot biztos a múlt heti vakvezető kutya miatt varrták a nyakamba. Honnan kellett volna tudnom, hogy nem vérfarkas? Hisz tökéletesen illett rá a kapott személyleírás.

Míg az előtérben leráztam magamról az esővizet, fél szemmel a lepukkant, tipikusan ír csehót pásztáztam. Kopott csővezetékek futottak a fal hosszában, neonkorsóban neonsör villogott zölden a pult felett, fekete műanyag székek gubbasztottak az asztalok mellett, a kis színpadon pedig az aktuális helyi sztár vacakolt a skótdudája és az erősítő összehangolásával. Kénszer szaga csapta meg az orrom. Bevihettem volna ezért az egész krimót! Éledni kezdett a vadászösztönöm, de a háromnapos szag már nem volt elég erős ahhoz, hogy elvezessen a dílerhez. Kár. Mert ha elkaptam volna a szállítót, lekerülhettem volna a főnök feketelistájáról, sőt, talán még egy kis jutalommal is díjazta volna a tehetségem.

– Hé! – jött egy hang hátulról. – Te vagy ma Tobby helyett?

Befejeztem a kénszerfogás feletti ábrándozást, megfordultam, és szemtől mellben találtam magam egy világoszöld pólóval. Ahogy felnéztem, egy tagbaszakadt fickó körvonala rajzolódott ki előttem. Kiszúrt a kidobóember. Hátrébb léptem, hogy kibetűzzem a pólón feszülő nevet. *SZIKLA... Stimmel*, konstataáltam.

– *Ki* helyett? – adtam a hülyét, miközben felemeltem Sziklajos pólójának alját, hogy esőcseppeket töröljek le arról a részemről, melyet

én nagylelkűen dekoltázsnak hívtam. A kidobó viszont nyomasztóan közönyös maradt.

– Toby. Ő az egyetlen, hivatalos engedéllyel dolgozó prosti errefelé. Visszajön még?

Lábujjhegyre álltam, és kényszeredett mosollyal sziszegtem Mr. Szikla nyakába:

– Nem tudom, nem vagyok kurva.

Az izomtömeg motyogott valamit, aztán végigmérte a ruhámat. Erre belekotortam a táskámba, kihalásztam az igazolványom, és a kezébe nyomtam. Kívülről az egész úgy tűnt, mint egy szokásos rutinellenőrzés, amelyre szükség is volt, hiszen ha ez nem lett volna, a készen kapható korálcázó bűbajok segítségével a kiskorúak szinte mindenhova bejuthattak volna. Ráadásul a Mr. Szikla nyakában lógó bűbájdetektor is halványpiros fénnel jelezte a rózsaszín gyűrűmet, úgyhogy jobbnak láttam a dolgok elé menni. Persze ezért még nem állított volna falhoz. A táskámban is csak üzemen kívül helyezett amulettek voltak. Mostanában egyetlen komoly meló sem akadt, amihez kellett volna.

– IS – közöltem szárazon. – Keresek valakit, de nem akarok feltűnést, ezért a maskara.

– Rachel Morgan – olvasta hangosan a kidobó. Vaskos ujjaitól alig láthatott valamit a laminált kártyán. – IS-fejvadász. IS-fejvadász vagy?

Vigyorogva nézett rám.

– Mikor készült ez a kép, Morgan? Fűnyírás után vagy még kisfiúkorodban?

Összeszorítottam a szám. A fotó három éve készült. Pár nappal azután, hogy hivatalosan is az IS kötelékébe léptem. A munkatársak tartottak egy kis nem hivatalos újoncavatást, melynek során

ünnepélyesen egycentisre vágták a friss hús haját. Az igazolványképem az ominózus eseményt követő héten készült.

– A helyedben vigyáznék a xámra! – szökkent a levegőbe Jenks a fülbevalómról, egyenesen a fickó orra elé. – Az utolsó balfék, aki az igazolványképét cikizte, a balesetin végezte egy agyáig felnyomott koktélesernyővel az orrában.

– Honnan tudsz te erről? – meredtem a pixire, azután kikaptam Sziklajos kezéből az igazolványt, és a táskámba csúszttattam.

– Hogyhogy honnan?! – nevetett Jenks. – Mindenki erről beszélt odabent. Meg hogy vixketésbűbájjal próbáltál elkapni egy vérfarkast, de elvextetted, amikor a férfvécébe menekült, mert hát hogy nézett volna ki egy Rachel Morgan a férfibudiban. Perxe, az tényleg nem nőknek való, hanem kibaxott vérfarkasvadáxoknak, ugye, Raxi? Raxi, a vérfarkas-specialista!

A pixi idétlenül nyihogott.

– Pár nappal holdtölte előtt bevinni egy vérfarkast anélkül, hogy megharapna, nem olyan könnyű, mint amilyennek látszik. Bájitalt kellett volna használnom, de az nagyon drága – szabadkoztam.

– ...és amikor lexőrtelenítéttél egy buxnyi embert? Gyantaxúz vagy? Hívd Rachelt! – nyerített Jenks, miközben szitakötőszárnyci kezdtek elvörösödni a röhögéstől. Fekete selyemöltözékében, piros banadanakendőjével a nyakában olyan volt, mintha Pán Pétert keresztetkötötték volna a Keresztapával. Tízcentis, szóke geciláda.

– Az nem az én hibám volt. A buszvezető ráhajtott egy bukkanóra – vágtam bosszús képet. Szerintem igazából az történt, hogy valaki megbabrálna az amulettjeimet. Eredetileg azt terveztem, hogy összegabalyítom a gyanúsított lábát, és elkapom, de a vége az lett, hogy a sofőrnek és a busz első három sorában ülő utasoknak kihullott a hajuk és az összes többi szőrzetük. Végül azért csak elkaptam

azt a szemetet. Mindenesetre az utána következő három hétben majdnem az egész fizetésem taxira ment el. Egy busz sem volt hajlandó felvenni.

– És a béka? – repdesett Jenks Mr. Szikla fölött, aki hiába próbálta elhessegetni. – Én voltam az egyetlen az állományból, aki hajlandó volt veled jönni. De megígérték, hogy kapok vexélyességi pótlékot.

A kidobó továbbra is érdektelen maradt. Küldetésem veszélyben forgott.

– Nézze, semmi mást nem akarok, csak beülni egy italra. – Fejemmel a kis színpad felé biccentettem, ahol a dudaművész úr most épp az erősítő vezetékeibe gabalyodva szerencsétlenkedett.

– Mikor kezdődik?

A vasmarok vállat vont.

– Még új. Úgy egy óra múlva – mondta, miközben az egyik erősítő hatalmas robajjal leborult a színpadról. – Vagy inkább kettő.

– Kösz! – sóhajtottam, és Jenks könnyes kacagásával mit sem törődve, az üres asztalok között a sötétebb bokszyok egyike felé indultam. Kinéztem magamnak azt, amelyik felett egy jávorszarvas kitömött feje üveges szemmel meredt a semmibe. Ledobtam magam az egyik fotelbe, és egy halk reccsenés kíséretében, kapálódzva eltűntem a két párnázott karfa között.

– Basszus! – nyögtem. – Nem kellene ezeket az ótvar foteleket kidobni innen a francba?!

Megragadtam a romhalmaz legstabilabbnak tűnő részét, és fel pattantam. Átültem egy másik fotelbe. Rémálom volt az egész. Már három éve dolgoztam az IS-nek – vagyis inkább hét, ha a laboránsként töltött éveimet is számoljuk –, és tessék: csak belsős melóim voltak.

A belsősök foglalkoztak Cincinnati és a folyó másik oldalán fekvő külváros, az Üreg viselt dolgaival. Mi vettük át azokat a paranormális ügyeket, amelyeket az emberi irányítás alatt álló FIB nem tudott kezelni. A jelentéktelen rendbontást keltő varázslatok és a fán rekedt kismacskák egyaránt a belsősök hatáskörébe tartoztak. De a fenébe is, profi fejedő voltam, nem sintér! Ennél többre lettem volna képes – ahogy azt korábban már bizonyítottam is.

Én voltam az, aki minden segítség nélkül lenyomozta és letartóztatta annak a gonosz boszorkánykörnek a tagjait, amelyik a biztonsági rendszer kijátszásával majmokat lopott el a Cincinnati Állatkertből, hogy aztán illegális biológiai laboratóriumoknak adja el azokat. Hogy kaptam-e egy picike megbecsülést is ezért? Hát nem.

Arra is én jöttem rá, hogy az a skót, aki az egyik templom kertjében hullákat ásott ki, nem fekete mágiaira akarta használni a testrészeket és szerveket, hanem miután pár napra szóló egészségbűbájt rakott rájuk, feketén eladta őket egy tripperek vezette kórház transplantációs osztályának.

És azok a bankautomata-rablások, amelyek tavaly karácsonykor úgy megkeserítették a város életét? Hat szimultán bűbájba került, hogy úgy nézzek ki, mint egy férfi, de mégiscsak elcsíptem a boszorkát. Kombinált szerelmi és felejtő bűbájt használt arra, hogy naiv embereket károsítson meg, úgyhogy nagy fogás volt. Három utcán keresztül üldöztem, azután amikor utolértem, hirtelen megfordult. Nem akartam neki időt hagyni a varázslásra, ezért hagytam a francba a bűbájokat, és egy könnyed forgó rúgással földre küldtem. De a legszebb az egészben az volt, hogy a FIB akkor már három hónapja kínlódott az ügygel, én meg mindössze két nap alatt kipipáltam az egészet. Tiszta hülyét csináltam belőlük. Az IS ennek ellenére mégis levegőnek nézett. Se egy „Szép munka volt, Rachel!”, se egy fuvar

a helyszínről vissza az IS-központba, vagy akár haza. Pedig azzal a mindent eldöntő rúgással a bokámat legalább úgy elintéztam, mint a gyanúsítottat.

Ahogy telt az idő, a helyzet csak egyre rosszabb lett. Főiskolás kölykök után rohangáltam, akiket varázslattal fűszerezett kábellopásért köröztek. De kijutott nekem a házikedvenc-rablásokból és az ugratásnak szánt bűbájokból is. Ám a csúcs mégis az volt, amikor trollokat kellett kiüldöznöm a hidak alól és a csatornákból, mielőtt jóízűen leeszegették volna a falakról az összes maltert és vakolatot. Mélyet sóhajtottam, ahogy tekintetem a bárpult felé siklott. Szánalmas.

Hiába igyekeztem Jenkset elhessegetni a fejemtől, csak sikerült visszatelepednie a méretes fityegőre. Háromszoros bért fizettek neki azért, amiért ma velem volt szolgálatban. A hírnevemet tekintve ez semmi jót nem jelentett.

Egy fiatal pincérnő pattant elém zöld uniformisban. Korához képest ijesztően rafinált hangon köszönt rám.

– Helló! – somolygott gödröcskéekkel az arcán. – A nevem Dottie. Ma este én fogom kiszolgálni.

Fülig érő szájjal három italt rakott elém: egy Bloody Maryt, egy whiskyt jéggel és gyümölcscsel, valamint egy Shirley Temple-t.

Milyen édes, gondoltam.

– Kösz, drága! – sóhajtottam elcsigázottan. – Ki küldi?

A pincérnő unottan próbált szemével a bárpult felé inteni, pedig valójában a közvetítő szerepében olyan izgatott volt, mint egy első bálós szűzlány. A vékony, kötényes derék mögül kikukkantva három sóher alakot láttam, kéjvággal a szemükben, apróval a zsebükben. Ha elfogadod az italt, elfogadod a felhívást is keringőre. Ez a hagyomány. Még egy púp Rachel Morgan hátán. A fickók trippereknek tűntek, de sosem lehet tudni.

Közben, mivel a párbeszéd folytatására részemről nem volt igény, Dottie odébbállt, hogy eleget tegyen pincérnői kötelességeinek.

– Ellenőrizd őket, Jenks! – súgtam, mire a pixi izgalomtól halvány rózsaszín szárnyakkal elröppent a fülbevalómról. Észrevétlenül tudott közlekedni. Ez volt a legjobb egy pixi társban.

A kocsma csendes volt, de abból, hogy két csapos – egy idős férfi és egy fiatalabb nő – serénykedett a pult mögött, arra következtettem, hogy hamarosan beindul az élet. A Vértőzde igen népszerű hely hírében állt, ahová a tripperek többsége azért járt, hogy inderlandiakkal heteyegjen egy kicsit, aztán autóba vágja magát, és hazaszáguldjon a folyó másik oldalára, majd miután gondosan bezárt ajtót-ablakot, elterüljön a kanapéján, és bizseregve arra gondoljon, hogy milyen menő is ő: inderlandiakkal iszogatott anélkül, hogy kiszúrták volna. Pedig szegények előbb szemet szúrnak, mint egy pataná a bálkirálynő arcán. Az inderlandiak sokkal sikeresebben vegyültek el a tripperek között, mint fordítva. Sőt néha rájuk is vertek. Mármost emberségben. Ezért is volt szükségem a pixire. A sprite-ok a szó szoros értelmében képesek voltak gyorsabban kiszagolni az inderlandiakat, mint hogy én annyit mondtam volna: „kukk”. Ez nagyrészt azzal magyarázható, hogy az inderlandiak esetében az emberszerűség nem természetes jellemvonásként, hanem évszázadok alatt tökéletesített túlélési stratégiaként működött.

Egykedvűen fürkésztem a szinte teljesen üres bárszékeket, de egy ismerős arc láttán nyomban elillant a rosszkedvem, és az asztalok felett Ivyra mosolyogtam.

Ivy egy vámpír volt, az IS-fejvadászok sztárja. Néhány évvel korábban, a szakmai gyakorlatom utolsó két szemeszterében ismerem meg, amikor félig-meddig már önállóan kellett dolgoznunk. Aztán hat év egyetemmel és csupán egy év szakmai gyakorlattal a

háta mögött egyből teljes státuszú fejedáshként alkalmazta az IS, míg másoknak – például nekem – két év főiskola és négy év szakmai gyakorlat után is rengeteget kellett gürcölniük, hogy teljes státuszú fejedáshsá léptessék elő. Nem értem, hogy az IS-nél hat év művészettörténet hogyan ér fel két év boszorkányképző főiskolával és négy év szigorú szakmai képzéssel, de el kell ismerjem, hogy Ivy nagyon hatékony volt. Mindenesetre az, hogy minket egymás mellé osztottak be gyakorlatra, bizonyára vicc akart lenni.

Egészen addig, míg meg nem tudtam, hogy Ivy nem aktív vámpír (megesküdött, hogy abbahagyja a vérszívást), teljesen be voltam szarva attól, hogy egy vámpírral kelljen dolgoznom – akár aktív, akár nem. Annyira különböztünk egymástól, amennyire csak lehetett. Amiből én gyenge voltam, ő abból volt erős, és amiből én voltam erős, ő abból még erősebb. Bárcsak azt mondhatnám, hogy Ilynak voltak hibái! De nem voltak. Hacsak nem tekintjük annak a megszállott tervezést. Nem vágott bele semmibe anélkül, hogy előtte aprólékos tervet ne készített volna. Mindig volt egy A terv meg egy B – ha az A nem működne – és egy C, a B kudarca esetére, plusz egy D, ha a C terv is csődöt mond. Ivy egyáltalán nem ismer- te a spontaneitás örömet.

A szakmai gyakorlat leteltével elváltak útjaink. Annak ellené- re hogy lassan, de biztosan vánszorogtam felfelé a IS ranglétrán, Ivy mindig magasabb rangban szolgált, mint én. Kifinomult érzé- ke volt ahhoz, hogy kinek, mit és mikor mondjon. Látványos mun- kahelyi előmenetelére minden bizonnyal az is jelentős hatást gyako- rolt, hogy a tekintélyes Tamwood család tagjának mondhatta ma- gát. A Tamwoodok legalább olyan történelmi múlttal rendelkeztek, mint maga Cincinnati. Ivy volt a família utolsó sarja, aki lélekkel bírt, és az élők közé tartozott ugyanúgy, mint jómagam. Őt még

az anyaméhben fertőzte meg a vámpírság, így jutott neki egy kicsi mind az élők, mind a holtak világából.

Köszönésképpen biccentettem, mire ő lassan felém indult. A három férfi a pultnál egymás könyökét lökdösve Miss Tamwood után fordult, és élvezettel nézték, ahogy a bokszokhoz vonul. Meg mer-nék rá esküdni, hogy egyikük még fel is sóhajtott, amikor a nő egy elutasító pillantást vetett feléjük.

– Hogy s mint, Ivy? – kérdeztem, ahogy leült velem szemben a padra, amelynek műbőr borítása hangos csikorgással tiltakozott, miközben ő hátát a boksz falának támasztva elhelyezkedett benne. Lábát maga alá húzta, melynek következtében térdei az asztal lapja fölé emelkedtek. Ivy fél fejjel magasabb volt nálam, és amellet maga a megtestesült karcsú elegancia. Kissé keleties mozgása tovább fokozta titokzatos kisugárzását, és ez újra megerősítette azt a hitemet, hogy a legtöbb szupermodell kétséget kizáróan vámpír. Ivy is úgy öltözött, mint egy modell: egyszerű bőrszoknya (természetesen fekete) selyemblúzzal, a legújabb divat szerinti abszolút vamp-design. Éjszínű haja selymes, rendezett hullámokban omlott a vállára, kiemelve halvány bőrét és ovális arcát. Neki minden frizura jól állt, és egzotikussá tette a megjelenését. Én csinálhattam akármit a hajammal, a végeredmény mindig a szokásos vörös bozont lett. Mr. Prüttyköl-nék bizonyára még csak nem is lassított volna Ivynak. Ő minden tekintetben túl előkelőnek tűnt – éppen ezért megfizethetetlennek is.

– Szia, Rachel! Mit keresel itt, az Üregben? – érdeklődött szürke selyemként hullámzó mély, dallamos hangján. – Azt hittem, már javában a parton sütteted magad. Vagy Denon még mindig pipa a kutya miatt?

Zavartan vállat vontam.

– Ja...

Igazából a főnök majdnem dührohamot kapott. Már csak egy kis lépésre voltam attól, hogy előléptessenek az IS első számú aktatologatójává. Az afférnak köszönhetően az aktatologatáson kívül minden elúszott.

– Csak egy apró tévedés volt – hajtotta hátra a fejét Ivy. A bágyadt mozdulat látni engedte hosszú, hibátlan nyakát. – Bárkivel megeshet.

Bárkivel, csak veled nem, gondoltam magamban keserűen.

– Gondolod? – mondtam helyett hangosan, és a térde felé toltam a Bloody Maryt. – Mindenesetre szólj, ha látod, akit keresek, nehogy megint elszúrjam.

Megcsörgettem a bilincsen lógó amuletteket, és végigsimítottam az olajfából faragott lóherémet.

Ivy ujjai finoman átölelték a szájához emelt poharat, miközben a piros ital a torka felé kúszott. Kirázott a hideg. Ugyanezek a gyengéd ujjacskák egy könnyed mozdulattal képesek lettek volna eltörni a csuklómat. De ha vár vele addig, amíg holt vámpír lesz, akkor a csuklótördelés csak annyi energiájába fog kerülni, mintha kacsintana egyet. De még így, élő vámpírként is erősebb volt nálam.

– Mióta utazik az IS koboldokban? – kérdezte az amulettjeimre pillantva.

– Azóta, amióta valamelyik hülye alkalmazott bevitt egy vakvezető kutyát – húztam félre a számam.

– Értem – vont vállat Ivy, miközben fogai közé vette az addig blúza alatt lapuló láncot, melynek a végén egy kereszt himbálózott. Mi tagadás, elég provokatív látvány volt. A szemfogai hegyesek voltak, mint egy macskáé, de az enyémenél nem nagyobbak. Ha majd holt vámpír lesz, ezek megnőnek. Próbáltam nem bámulni tovább ex társam szemfogait, és tekintetem az ezüstkeresztre szögeztem, amely

alig fért volna el a tenyeremben, de gyönyörű ötvösmunka volt. Annak idején azért kezdte viselni, hogy az anyját bosszantsa vele. Nem voltak túl jó viszonyban.

Észrevétlenül én is megérintettem a bilincsemre akasztott kis keresztet, és arra gondoltam, hogy tényleg nem lehet könnyű egy félig élő, félig holt anyával. Én még alig találkoztam holt vámpírral. Az igazán öregek maguknak valók voltak, a fiatalok viszont hajlamosak addig ugrálni, amíg valaki fakaróra nem tűzi őket.

A holt vámpírok lélek nélküli, kegyetlen ösztöngépek, akik csupán azért tartották be a társadalmi szabályokat, mert egy nagy játéknak tekintették az egészet, és mert maguk is drákói szabályok szerint éltek. Olyan szabályok szerint, amelyek megszegése rettenetes fájdalomhoz, sőt, akár halálhoz is vezethet. Kerülniük kellett a napfényt, és mindennap friss vérhez kellett jutniuk, ha meg akarták őrizni erejüket és méltóságukat. A napi véradagot természetesen a halandók nyaki ütőeréből biztosították maguknak, ami egy igazán önfeledt és örömteli aktus volt az életükben. Nagy hatalommal, hihetetlen erővel és állóképességgel bírtak, a sebeik pedig ijeszten gyorsan gyógyultak. Rendkívül nehéz volt őket elpusztítani – kivéve, ha a hagyományokat követve fejüket vetted, vagy fakarót döftél a szívükbe. De ehhez előbb a közelükbe kellett kerülni ugyebár.

A vámpírok, lelkükért cserébe, esélyt kaptak a halhatatlanságra. A legidősebb holt vámpír szerint épp ez volt a dolog legjobb része: lelkiismeret-furdalás nélkül lehetett kielégíteni minden ösztönös vágyat. Örömmel töltötte el, ha valaki meghalt azért, hogy ő egy nappal tovább élhessen, és egyáltalán nem érzett büntudatot emiatt.

Ivy magában hordozta a vámpírságot, ugyanakkor lelke is volt, így halála napjáig kénytelen ebben a köztes állapotban élni. Ám

kétségtelenül ennek is voltak előnyös oldalai. Annak ellenére, hogy Ivy nem volt olyan erős és veszélyes, mint egy holt vámpír, sok túlvilági testvére irigyelte, hiszen megengedhette magának, hogy minden fájdalom nélkül a napon sétálhasson, vagy gond nélkül beüljön egy istentiszteletre.

Ivy nyakláncának szemei ritmikusan koccantak a gyöngyház fogorhoz, ahogy lassan kifelé húzta szájából az ezüst ékszer, amit eddig kislányosan szopogatott. Jól begyakorolt közönnyel igyekeztem ügyet sem vetni az Ivy felől érkező érzéki hóhullámokra. Jobban bírtam vámpír barátomat nappal: több önkontroll, kevesebb „szexuális-csúcsragadozó” póz.

Közben pixim visszaért a terepszemléről, és a csikkekkel teleszórt vázába állított művirágokon landolt.

– Te jó isten! – jajdult fel Ivy, és kicsúszott a kereszt az ujjai közül. – Egy pixi? Denon be volt löve?

Jenks egy pillanatra megmerevedett, aztán Ivyra nézett.

– Fordulj fel, Tamwood! – vágott vissza élesen. – Azt hixed, hogy csak a xprite-oknak van ximatuk?

Kicsit oldalra billent a fejem, ahogy Jenks dülva-fúlva levágta magát a fülbevalómra.

– Mert megérdemlem... – jegyeztem meg szárazon. Ivy jóízűen felnevetett, mire végigfutott hátamon a hideg. Nagyban növelte volna a tekintélyemet, ha megint Ivyval dolgozhattam volna, de még mindig be voltam tőle ijedve. – Az én ügyem nem sürgős, ha akarod visszajöhetünk később, nehogy elszalassz miattunk egy skalpot.

– Arra semmi szükség – tiltakozott Ivy. – Jó zсарu vagy, Rache. Van itt két faszi a mosdóban. Orvvadászgattak egy kicsikét a múlt héten.

Közben pohárral a kezében a pad szélére csúszott, felállt, és nyújtózott egyet.

– Túl közönségesnek tűnnek ahhoz, hogy bármiféle bűbájjal próbálkozzanak. De ha mégis történne valami, a baglyom odakint figyel a WC-ablaknál, és madáreledel lesz belőlük. – Belekortyolt az italába, miközben barna szemével engem kémlelt a pohár széle felett. – Ha te is hamar végzel, mehetünk egy taxival.

Ez veszélyesen hangzott, ezért az ijedségtől megkukulva csak egy megszeppent bólintás volt a válaszom. Idegességemben az egyik lelógó göndör hajtincsemet kezdtem birizgálni, és elhatároztam, hogy akár feltűnő lesz, akár nem, jól megnézem magamnak Ivyt, mielőtt késő éjszaka egy taxiba szálllok vele. Mert lehet, hogy nem volt szüksége vérre a túléléshez, azért nyilvánvaló volt, hogy hivatali eskü ide vagy oda, néha vágyódott egy kis élvezet után.

Mivel már csak két ital maradt a könyökömnél, a bárpultnál Mr. Bloody Mary épp haverjai részvétnyilvánítását fogadta. Jenks még mindig nem nyugodott le, csak mondta a magáét, és olyan idegesen hintázott, hogy azt hittem, kitépi a fülönfüggőm.

– Nyugi, Jenks! – próbáltam csillapítani. – Nekem tökéletesen megfelel egy pixi társ.

– Éxrevetted? – acsarkodott tovább a pixim, csapkodó szárnyai-val a fülemet csiklandozva. – Csak azért, mert valami réxeg xprite seggfej írt pár gagyi verset még a Helyzet előtti időkben, többnek képzelik magukat. Marketing, Rachel, marketing! Hidd el, minden ezen múlik. Meg a jól bevált zsírozott markok, amikbe csak úgy hopp, belecsuxxan a kenőpénz! Tudtad, hogy a xprite-ok ugyanazért a munkáért többet kapnak, mint a pixik?

– Jenks – szakítottam félbe hajamat hátradobva –, mi újság a bárpultnál?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– És az a kép az újságban! – folytatta, mintha mi sem történt volna. – Az, amelyiken elvezetik azt a tripper kölyköt, aki randalírozott azon az iskolai bálon. A fotó bal alsó sarkában látni pár teljesen betintázott xprite-ot. Xerintem úgy bepiáltak, hogy azt sem tudták, hogy xnackykkal táncolnak. De azért csak kapják a tixteletdíjat, honoráriumot meg minden xart.

– Hűtsd le magad! – szóltam rá keményen. – Inkább azt mondd meg, mi van a bárpultál!

Jenks sértődötten csavart egyet a fülbevalómon, mire a sróf a fülcimpám hátsó részébe fúródott, de összeszorított szájjal tűrtem.

– Egyes xámú versenyző: xemélyi edző – morogta a pixi. – Kettes xámú versenyző: légkondixerelő. Hármas xámú versenyző: újságíró. Tripperek.

– És mi a helyzet a fickóval a színpadon? – suttoztam. – Az IS-től csak egy vázlatot kaptam a célpontunkról, mivel általában álcázó bűbájt használva ügködik.

– A célpontunk? – csodálkozott Jenks. Egyszerre abbahagyta az ideges szárnycsapkodást, és minden harag elillant a hangjából. Bingó! Reméltem, hogy a kis fickó segítőkészebb lesz, ha nem csicskásnak, hanem inkább Watsonnak érzi majd magát Sherlock Holmes mellett vagy Starskynak Hutch oldalán.

– Miért nem szimatolod körbe őt is? – kérdeztem. – Olyan, mintha azt sem tudná, hogy a skótduda melyik végét kell a szájába venni.

Jenks felnyihogott, aztán teljesen feldobva elzümmögött. Az IS nem helyezte a fejevadászok és a segítő munkatársak közötti barátkozást. De a fenébe is! Jenks jobban érezte magát, nekem meg nagyobb lett az esélyem arra, hogy a fülem még akkor is egy darabban legyen, amikor felkel a nap.